

Republika Hrvatska
Općinski sud u Splitu
Ex. vojarna Sv. Križ, Dračevac
21000 Split

Pr-565/2016-53

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sutkinji tog suda Katici Bojčić Vidović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Roberta Vujnovića, iz Zagreba, Kranjčevićeva 67, OIB: 219448959221, kojeg zastupa punomoćnica Ana Jurić, odvjetnica u Splitu, Put Plokita 40, protiv tuženika ADRIA ČELIK d.o.o. – u stečaju, sa sjedištem u Kaštel Sućurcu, Cesta Franje Tuđmana 78, OIB: 34606600284, kojeg zastupa stečajni upravitelj Zdravko Kuzmić iz Zagreba, Horvatovac 13, OIB: 42435648261, a ovaj po punomoćnici Marini Krka, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Krka&Krka d.o.o., Split, Starčevićeva 13, radi isplate, nakon održane usmene i javne glavne rasprave, zaključene dana 16. veljače 2022., u nazočnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, dana 04. travnja 2022.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je osnovana tražbina prvog višeg isplatnog reda tužitelja Roberta Vujnovića s prebivalištem na adresi Kranjčevićeva 67, Zagreb, OIB: 34606600284, prema tuženiku tuženika ADRIA ČELIK d.o.o. – u stečaju, sa sjedištem u Kaštel Sućurcu, Cesta Franje Tuđmana 78, OIB: 34606600284, MBS: 080777902, u ukupnom iznosu od 245.558,74 kuna, dok se u preostalom dijelu, preko iznosa od 245.558,74 do iznosa od 253.558,74 (za iznos od 8.000,00 kn), tužbeni zahtjev odbija.

II Nalaže se tuženiku ADRIA ČELIK d.o.o. – u stečaju, sa sjedištem u Kaštel Sućurcu, Cesta Franje Tuđmana, OIB: 34606600284, MBS: 080777902, u roku 15 dana naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 83.136,00 kn, a koji iznos se nalaže isplatiti tužitelju na račun broj HR 5523600003223776338 koji se vodi kod Zagrebačke banke d.d.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 13. siječnja 2014. podnio tužbu ovom sudu radi isplate razlike između ugovorene i stvarno isplaćene plaće, isplate stimulativnog dijela plaće sukladno ugovoru o radu te isplate dnevnica. Naime, u tužbi tužitelj navodi kako je dana 29. ožujka 2013. zaključen ugovor o radu na neodređeno vrijeme (dalje: ugovor

o radu) između tužitelja i tuženika i to za obavljanje poslova radnog mjesta voditelja prodaje. Dana 18. listopada 2013. tuženik je donio odluku o redovitom otkazu ugovora o radu zbog određenih trajnih osobina ili sposobnosti, tj. osobno uvjetovani otkaz (dalje: odluka). Ističe se kako je u odnosu na naprijed navedenu odluku tužitelj dana 12. prosinca 2013. podnio zahtjev za zaštitu prava, na koji se tuženik nije očitovao, radi čega je tužitelj dana 10. siječnja 2014. Općinskom sudu su Splitu podnio tužbu radi proglašenja odluke o otkazu nedopuštenom. Tužitelj navodi kako se tuženik nije pridržavao odredbi ugovora o radu na neodređeno vrijeme, a ni Zakona o radu („Narodne novine“ broj: 149/2009, 61/2011, 82/2012, 73/2013, dalje: ZR). Ističe kako iz članka 3. ugovora proizlazi kako se radniku određuje plaća u bruto iznosu od 25.616,57 kuna. Naglašava kako se tužitelju nije isplaćivala plaća sukladno naprijed navedenom, odnosno da je tuženik samoinicijativno mijenjao visinu plaće iz mjeseca u mjesec, a plaća tužitelju bila je određena ugovorom o radu te se njezin iznos može promijeniti samo sklapanjem novog ugovora ili aneksom postojećeg ugovora, a za što je potreban pristanak obiju strana ugovornog odnosa, dakle i poslodavca i radnika. Navodi se kako takav ugovor, odnosno aneks ugovora u predmetnom slučaju nikada nije sklopljen, dok bi poslodavac bio ovlašten jednostrano izmijeniti iznos plaće samo u slučaju ako ugovor o radu upućuje da se ona određuje pravilnikom o radu koji poslodavac može samoinicijativno izmijeniti na zakonom propisani način. Međutim, tužitelj ističe kako je iznos plaće za tužitelja bio utvrđen predmetnim ugovorom o radu, te isti nije upućivao niti na pravilnik o radu, niti na bilo koji akt radnog prava. Nadalje, navodi kako je čl. 3. ugovora o radu ugovoreno kako će se krajem svakog mjeseca, zajedno s plaćom, radniku isplaćivati i stimulativni dio plaće koji iznosi 5 kn po toni željeza kojeg je poslodavac isporučio kupcima u tekućem mjesecu, a kako je u razdoblju od 1. travnja 2013. do 14. prosinca 2013. prodano 10900 tona željeza u šipkama i cca 26 000 tona gredica plus 10000 tona željeza u šipkama i gredicama, to to tužitelja pripada na ime stimulativnog dijela plaće ukupan iznos od 234.500,00 kn. Također, navodi kako je za vrijeme trajanja radnog odnosa tužitelj bio na poslovnom putu za što mu je tuženik u obvezi isplatiti iznos od cca 8.000,00 kn.

Temeljem prednjeg, tužitelj predlaže, a nakon konačnog preciziranja tužbenog zahtjeva u podnesku od 9. siječnja 2019., donošenje presude kojom će se utvrditi osnovanom tražbina prvog višeg isplatnog reda tužitelja prema tuženiku u ukupnom iznosu od 253.558,74 kuna, sve uz potraživanje troškova postupka.

2. U odgovoru na tužbu od 11. lipnja 2014. tuženik navodi kako osporava navode tužbe i zahtjev u cijelosti, te predlaže sudu zahtjev tužitelja odbiti kao neosnovan, te ga obvezati na snošenje troškova ovog postupka. Tuženik navodi kako je nesporna činjenica da su stranke dana 29. ožujka 2013. sklopile predmetni ugovor o radu, te da je tuženik dana 18. listopada 2013. donio predmetnu odluku o otkazu protiv koje je tužitelj dana 10. siječnja 2014. pred ovim sudom ustao tužbom zbog proglašenja odluke tuženika nedopuštenom. Navodi kako je netočna tvrdnja tužitelja da se tuženik za vrijeme od svibnja 2013. do studenog 2013. nije pridržavao odredbi ugovora o radu kojeg je tužitelj sklopio s tuženikom ili ZR-om, kao i da je tuženik samoinicijativno mijenjao visinu plaće iz mjeseca u mjesec. Tuženik ističe kako je sukladno članku 125. i 126. ZR tuženik donio Pravilnik o radu (dalje: Pravilnik) koji je stupio na snagu dana 18. srpnja 2012. te izmjene i dopune Pravilnika koje su stupile na snagu dana 29. lipnja 2013., kojim su između ostalog, uređene i plaće. Tuženik precizira kako je člankom 6. Pravilnika propisano da se korekcija osnovne plaće vrši

na način da se osnovna plaća korigira u iznosu do 40%, a ne manje od Zakonom o radu utvrđene minimalne plaće zbog neispunjenja plana proizvodnje, dok se ostvarenje proizvodnje iznad planirane stimulira odlukom Uprave na osnovu postignutih rezultata. Konstatira kako predmetni ugovor o radu s tužiteljem ne upućuje direktno na primjenu Pravilnika, ali upućuje na Zakon o radu (članak 10. ugovora). Nastavno na to navodi kako je ZR-om određeno da se Pravilnikom uređuju osnove i mjerila za isplatu plaće, te je tužitelj, kao i drugi radnici, bio s tim upoznat pa stoga tuženik smatra kako je predmetno umanjeње plaće tužitelja bilo zakonito. Tuženik tvrdi kako je do takvog umanjeња dolazilo kada je poslovanje tuženika bilo suočeno s brojnim izazovima i poteškoćama, te tijekom kojeg nisu ostvarivani planirani prihodi, a radilo se o umanjeњу prosječno oko 15%, što je značajno manje od umanjeња predviđenog Pravilnikom (do 40%). Nadalje navodi kako je iz obračuna plaće razvidno kako je sam tužitelj pristajao na mijenjanje visine plaće, a to iz razloga jer tužitelj nije tuženiku nikada prigovorio obračunu plaće te da tužitelj nikada od tuženika nije tražio dostavu ovršnih isprava – obračuna plaće. Nadalje, tuženik navodi kako tužitelj u svakom slučaju nema pravo na naknadu kamate na navodno neisplaćeni dio plaće iz razloga što je tuženik do kraja svakog mjeseca u kojem je dospjela plaća bio dužan izdati obračun plaće, a samim time i obračun navodno neisplaćenog dijela plaće, koji je obračun onda tuženik mogao kao ovršnu ispravu uputiti na izravnu naplatu.

U odnosu na tužbene navode koji se odnose na obvezu tuženika na isplatu stimulativnog dijela plaće koji je prema ugovoru o radu iznosio 5 (pet) kuna po toni željeza kojeg je tuženik isporučio kupcima, tuženik ističe kako potraživanje tužitelja nije utemeljeno. Ističe kako je ideja stimulativnog dijela plaće da se radnika potakne na još bolji rad te da se istoga nagradi za rezultate rada, odnosno stimulativni dio plaće nije vezan za radno mjesto već je rezultat osobnog doprinosa i zalaganja radnika na njegovom radnom mjestu, te se mora smatrati kao dodatak na plaću koji nije konstantna veličina i nije vezan za određeni posao već zavisi o kvaliteti i kvantiteti rada i eventualnih drugih okolnosti. S obzirom na to da tuženik nije ocijenio da je tužitelj ostvario značajne poslovne rezultate temeljem kojih bi imao pravo na stimulativni dio plaće, nije niti donesena predmetna odluka uprave tuženika o isplati stimulativnog dijela plaće. Također navodi kako sve isporuke željeza koje je tuženik imao za vrijeme rada tužitelja kod tuženika, a koje su dogovorene prije dolaska tužitelja na radno mjesto voditelja prodaje nikako ne mogu biti odgovornost tuženika, a samim time tužitelj nije u obvezi isplaćivati stimulativni dio plaće tuženiku za isporuku koje su dogovorene znatno prije tužiteljevog dolaska na radno mjesto voditelja prodaje. Zaključno navodi kako je zahtjev za isplatom dnevnica za poslovni put paušalno naveden i da je isti neprecizan.

3. Tijekom postupka sud je proveo dokaze pregledom ugovora o radu na neodređeno vrijeme od dana 29. ožujka 2013., odluke o redovitom otkazu ugovora o radu zbog određenih trajnih osobina ili sposobnosti (osobno uvjetovani otkaz) od dana 18. studenog 2013., zahtjeva za zaštitu prava od dana 11. prosinca 2013., obračuna plaće za razdoblje od svibnja do studenog 2013., Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o radu od 30. lipnja 2012., obračuna plaće za prosinac 2013., plana prodaje ČBR-a po profilima i mjesecima u 2013., e mailova (list 71-131 spisa), dopisa upućenog gosp. Schumacheru bez datuma, komentara, ugovora o radu od 1. studenoga 2012., aneksa ugovora o radu od 1. studenoga 2011., sporazuma o prestanku ugovora o radu od 31. ožujka 2013., putnih računa i naloga za razdoblje od

3. travnja do 3. listopada 2013., odluke uprave tuženika od 2.travnja 2013.,isplatnica (list 140150, 155-194 spisa), rješenja Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojem 14 ST 45/15 od dana 18. studenog 2015., rješenja Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojem 14 ST 45/15 od dana 5. rujna 2016., podneska – prijave tužitelja Trgovačkom sudu u Splitu od 18.travnja 2016., obračuna zateznih kamata na razliku ugovorene i stvarno isplaćene plaće, stimulativnog dijela plaće i dnevnica, nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za računovodstvo, financije i bankarstvo Željke Vlahinić, mag.oec., PDV obrazaca za period od 1. siječnja 2013. do 31. prosinca 2014. i godišnjih izvješća za period od 1. siječnja 2013. do 31. prosinca 2014., obrazaca tuženika za razdoblje od 1.travnja 2013. do kraja prosinca 2013. (list 320-329 spisa), PDV obrazaca za period od 1.siječnja 2013. do 31.prosinca 2014., godišnjih izvješća za period od 1.siječnja 2013. do 31.prosinca 2014., dokumentacije dostavljene od strane tuženika na ročištu od 19.siječnja 2015.god. (prilog spisu), zapisnika sa saslušanja svjedoka Ivice Parlova, Denisa Čovića, Karla Pavela u predmetu ovog suda pod br. Pr-296/17, svjedoka Arsena Đurova u predmetu pod br. Pr-362/16, slušanjem svjedoka Ante Bekića te saslušanjem tužitelja kao parbene stranke, dok je tužitelj odustao od prijedloga za izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka Milene Banjan i Denisa Goldcwajg, a tuženik je odustao od prijedloga za izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka Joške Rogošić, kao i novim vještačenjem po vještaku financijske struke pa je na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka donio odluku kao u izreci iz sljedećih razloga.

4. Neprijeporno je između parbenih stranaka:

- da su tuženik i tužitelj sklopili ugovor o radu na neodređeno vrijeme dana 29. ožujka 2013.;
- da je tuženik otkazao ugovor o radu tužitelju odlukom o redovitom otkazu ugovora o radu zbog određenih trajnih osobina ili sposobnosti (osobno uvjetovani otkaz) dana 18. studenog 2013.;
- da je tužitelj pred Općinskim sudom u Splitu pokrenuo postupak radi utvrđenja odluke tuženika o redovitom otkazu ugovora o radu zbog trajnih osobina ili sposobnosti (osobno uvjetovani otkaz) nedopuštenom i utvrđenja sudskog raskida ugovora, te da je presudom ovog suda pod poslovnim brojem Pr-296/2017 od dana 4. lipnja 2018. prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja, a koja presuda je Rješenjem Županijskog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem GŽ-R-1092/18 od 4. lipnja 2018. ukinuta i predmet je vraćen sudu prvog stupnja na ponovno suđenje;
- da je presudom Općinskog suda u Splitu pod poslovnim brojem Pr-912/2018 od 8. travnja 2019. u ponovljenom postupku prihvaćen tužbeni zahtjev radi utvrđenja odluke tuženika o redovitom otkazu ugovora o radu zbog trajnih osobina ili sposobnosti tužitelja nedopuštenom i utvrđenja sudskog raskida ugovora o radu, te je ista presuda potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem 71 GŽ R-888/19-2;
- da je tužitelj pravovremeno podnio tužbu radi isplate razlike između ugovorom određene plaće i stvarno isplaćene plaće, te radi isplate stimulativnog dijela plaće i isplate dnevnica;
- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojem 14 ST 45/15 od dana 18. studenog 2015. otvoren stečajni postupak nad tuženikom pa je na ročištu održanom dana 19. studenog 2015. utvrđen prekid postupka u ovoj pravnoj stvari, a koji je rješenjem ovog suda pod br. Pr-10/14 od 3. ožujka 2016. nastavljen.

- da je tužitelj kao vjerovnik prvog višeg isplatnog reda prijavio svoju tražbinu u stečajnom postupku, te mu je ista utvrđena u ukupnom iznosu od 253.558,74 kuna (234.449,98 kuna na ime stimulativnog dijela + 11.058,76 kuna na ime razlike između ugovorene i stvarno isplaćene plaće + 8.000,00 kuna na ime troškova i dnevnica po putnim nalogima).

- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojem 14 ST 45/15 od dana 5. rujna 2016. tražbina vjerovnika prvoga višega isplatnog reda, a ovdje tužitelja, osporena od strane stečajnog upravitelja Berislava Bušelića, Mravinci, Ante Starčevića 21, a ispitane na ispitnom ročištu održanom dana 14. lipnja 2016., i to u ukupnom iznosu od 316.991,95 kuna (234.499,98 kuna na ime stimulativnog dijela + 58.692,58 kuna na ime zatezne kamate do otvaranja stečajnog postupka + 11.058,76 kuna na ime razlike između ugovorene i stvarno isplaćene plaće + 2.784,55 kuna na ime zatezne kamate do otvaranja stečajnog postupka + 8.000,00 kuna na ime troškova i dnevnica po putnim nalogima + 1.956,08 kuna na ime zatezne kamate do otvaranja stečajnog postupka). Tražbina je osporena iz razloga što se o istoj tražbini već vodi parnični postupak pred ovim sudom pa s obzirom na to da je stečajni vjerovnik osporio tužiteljevu tražbinu ova parnica se nastavila i tužitelj dokazuje osnovanost svoje tražbine.

-da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojem 5 ST – 45/2015-511 od dana 6. prosinca 2019. imenovan novi stečajni upravitelj dužnika, a ovdje tuženika Zdravko Kuzmić iz Zagreba, Horvatovac 13, OIB: 42435648261.

5. Prijeporna je osnovanost i visina tužbenog zahtjeva, odnosno prijeporno je li tužitelj ima pravo tražiti isplatu razlike između ugovorene i stvarno isplaćene plaće, isplatu ugovorenog stimulativnog dijela plaće, kao i dnevnica za poslovne puteve.

6. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

7. Predmet spora je potraživanje tužitelja za isplatom razlike plaće između ugovorene i stvarno isplaćene plaće, te isplate stimulativnog dijela plaće i dnevnica za poslovne puteve.

8. Prema odredbi čl. 8. st. 1. Zakona o radu („Narodne novine“, broj: 149/09, 61/11, 82/12, 73/13 – dalje: ZR) propisano je da se radni odnos zasniva ugovorom o radu.

9. Odredbom članka 84. st.1. ZR propisano je da se plaća isplaćuje nakon obavljenog rada; st.2 istog članka određeno je da se plaća i naknada plaće isplaćuje u novcu; a st.3. istog članka određeno je da se plaća i naknada plaće za prethodni mjesec isplaćuje najkasnije do petnaestog dana u idućem mjesecu, ako kolektivnim ugovorom ili ugovorom o radu nije drugačije određeno, a st. 4. citiranog članka određeno je da su plaća i naknada plaće u smislu ovoga Zakona plaća i naknada plaće u bruto iznosu.

10. Zakon o radu u članku 7. stavak 3. određuje da ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, primjenjuje se za radnika najpovoljnije pravo, ako ovim ili drugim zakonom nije drukčije određeno.

11. Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o radu od 30. lipnja 2012. godine propisuje u članku 6. da se korekcija osnove plaće vrši na način da se osnovna plaća

korigira u iznosu od 40%, a ne manje od Zakonom utvrđene minimalne plaće zbog neispunjenja plana proizvodnje, dok se ostvarenje proizvodnje iznad planirane stimulira odlukom Uprave na osnovu postignutih rezultata. Za vrijeme remonta postrojenja i drugih zastoja svim radnicima se isplaćuje 80% osnovne plaće uvećane za koeficijent složenosti poslova pojedinog radnog mjesta. Stimulativni dio na osnovnu plaću koji može iznositi do najviše 10%, a po posebnoj odluci Uprave društva, na prijedlog voditelja proizvodnje, pojedinačno za svakog zaposlenika za koji se stimulativni dio ima isplatiti za odnosni mjesec za koji se isplaćuje plaća.

12. Iz ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 29.ožujka 2013.god. sklopljenim između tužitelja i tuženika proizlazi kako se ugovor sklapa na neodređeno vrijeme, sjedište radnog mjesta je Zagreb i radnik počinje s radom 1.travnja 2013. na radnom mjestu voditelja prodaje (čl. 1. i 2. ugovora). Iz članka 3. ugovora o radu proizlazi kako plaća radniku iznosi bruto 25.616,57 kuna mjesečno. Stimulativni dio plaće iznosi 5 kuna po toni željeza kojeg je poslodavac isporučio kupcima u tekućem mjesecu i isplaćuje se krajem svakog mjeseca zajedno s plaćom. Radnik ima pravo na naknadu za topli obrok. Poslodavac je dužan radniku uručiti obračun plaće iz kojeg je vidljivo kako je utvrđen iznos plaće i naknade plaće. U članku 10. ugovora o radu određeno je kako će se na sva pitanja iz odnosa koje proizvodi ovaj ugovor o radu, a koja nisu predviđena u samom ugovoru, reguliraju se odredbama Zakona o radu.

13. Iz obračuna plaće za razdoblje od svibnja do studenog 2013. proizlazi kako je u navedenom razdoblju ugovorena bruto plaća ukupno iznosila 217.740,85 kuna, a stvarno isplaćena bruto plaća u istom razdoblju ukupno iznosi 174.318,49 kuna, pri čemu je isplaćena neto u predmetnom razdoblju iznosila ukupno 94.695,30 kuna, što dovodi u konačnici do razlike bruto plaće za isplatu u predmetnom razdoblju u ukupnom iznosu od 43.422.36 kuna.

14. Iz iskaza svjedoka Denisa Čovića proizlazi da je isti bio suvlasnik i direktor u Brodometalurgiji koja je poslovala s tuženikom, te da je u 3-4 navrata bio u kontaktu s tužiteljem vezano za robu koju je tužitelj nudio kao voditelj prodaje Adrie čelika.

15. Svjedok Karlo Pavela, vlasnik i direktor tvrtke Termodinamika d.o.o., navodi da je imao suradnju s tužiteljem tijekom 2013. kao voditeljem prodaje kod tuženika i da je kupovao proizvode iz pogona Adria-čelika. Posao je išao na način da se da ponuda i izda narudžbenica, a sve uvjete oko te kupnje i cijenu dogovarao je s tužiteljem. Ističe da je s tužiteljem ostvarivao izuzetno dobru komunikaciju i u 2013., a da je i 2012. ili 2013. imao značajan promet u smislu kupnje od Adria-čelika posredstvom tužitelja, i to u vrijednosti poslova od nekoliko milijuna kuna.

16. Svjedok Ivica Parlov navodi da je u svojstvu direktora sektora metalurgije u Brodomerkuru ostvarivao kontakte s tužiteljem i dogovarao kupnju betonskog željeza. Navodi da kupnja od tuženika nikada nije ovisila o osobi koja bi obavljala tu prodaju, pa tako ni o tužitelju, već isključivo o okolnostima kod samog tuženika i njegovog poslovanja.

17. Svjedok Anto Bekić navodi da je u utuženom razdoblju bio član uprave kod tuženika, te je upoznat sa sadržajem ugovora o radu koji je tužitelj imao zaključen s tuženikom i kako se radi o standardnom ugovoru koji je u sebi sadržavao odredbe o

plaći, putnim troškovima, dnevnicima, nagradama za ostvareni promet te da se ostvareni promet u poslu tuženika smatra prometom koji se ostvaruje u trenutku naplate. Iskazuje da se stimulativni dio plaće odnosi na prodaju i naplatu kod tuženika u odnosu na sve kupce. Iz kojih razloga tužitelju nije isplaćen stimulativni dio plaće poznato mu je da je na jednom od kolegija, na kojem je bio prisutan vlasnik tvrtke gđin. Schumacher isti zamolio tužitelja da sačeka i da se strpi jedno vrijeme te da će mu biti isplaćen stimulativni dio plaće naknadno, a da pritom gđin. Schumacher nije davao posebna obrazloženja vezana za vrijeme kad će se isplaćivati primjerice stimulativni dio ili neka druga dugovanja, a tužitelj je kvalitetan menadžer koji je odradio vrhunski posao jer sve što su proizveli da su i prodali pod njegovim vodstvom.

18. Tužitelj u svom stranačkom iskazu navodi da je temeljem ugovora o radu na neodređeno vrijeme od dana 29. ožujka 2013. sklopljenim s tuženikom bila utvrđena visina mjesečne plaće, koja plaće do listopada 2013. se znala smanjivati ne za značajne iznose na što tada nije imao primjedbe jer je smatrao kako je to u svrhu konačnog boljitka tuženika. Navodi da mu je bilo poznato da se plaća smanjivala zbog pada proizvodnje i neočekivano lošeg plasmata robe na tržištu svim zaposlenicima, međutim ne zna da se to odnosilo i na upravu. U periodu od ožujka 2013. do listopada 2013., iako je bio ugovoren stimulativni dio plaće i to 5,00 kuna za tonu prodanog željeza, isti nije bio isplaćen iako je to redovito tražio od službe tuženika, a da mu je tuženik opetovano obećavao isplatu istog, a ugovoreno je kako će se stimulativni dio plaće isplaćivati po isporuci robe kupcima, to se odnosilo na sve kupce proizvoda tuženika, a ne samo kupaca koje bih eventualno tužitelj našao, a koji nisu već prije bili kupci tuženika. Glede poslovnih putovanja iskazuje da u vrijeme zaključenja ugovora nije bilo niti govora o načinu kako bi se isto evidentiralo, te da je on svakoga mjeseca vodio popis obavljenih poslovnih putovanja koji bi kasnije predao nadležnoj službi tuženika zajedno s putnim nalogima. Navodi kako na ime nekoliko putnih naloga mu ništa nije isplaćeno, iako je većina putnih naloga isplaćena, ali preostao je još dio duga tuženika po toj osnovi.

19. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za računovodstvo, financije i bankarstvo Željke Vlahinić, mag.oec. proizlazi da je glede obračuna plaće utvrđeno kako tuženik za period od 1. travnja 2013. od 14. prosinca 2013. nije isplatio tužitelju ukupan iznos bruto plaće u iznosu od 43.422,36 kuna te da je za navedeni iznos potrebno uplatiti doprinose, porez i prirez zajedno sa zakonskim kamatama na dan isplate plaće. U odnosu na stimulativni dio plaće vještakinja je utvrdila u svom nalazu i mišljenju kako je ukupna prodaja željeza, odnosno gredica i žice rebro u periodu od 1. travnja 2013. od 14. prosinca 2013. iznosila ukupno 47.035,814 tona, što prema izračunu plaće iznosi 235.179,07 kuna. Slijedom činjenica utvrđenim za potrebe ovog postupka, na temelju klauzule navedene u ugovoru o radu, bruto plaća vezana za stimulativni dio plaće za predmetni period iznosi ukupno 235.179,07 kuna. Za navedeni iznos potrebno je uplatiti doprinose, poreze i prirez zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na dan isplate plaće. U odnosu na zahtjev tužitelja za isplatom dnevnica i troškova, vještakinja je pregledom putnih naloga u spisu, tj. dokumenata za koje nije izvršena isplata putnih naloga od strane tuženika, utvrdila da isti nisu potpisani od strane podnositelja i od strane naredbodavca pa samim time nisu ni pravno valjani. Istima nisu priloženi ni računi troškova (računi za noćenje, cestarinu, reprezentaciju, parkiranje i dr. na temelju koji je napravljen obračun putnog naloga)

pa se ne mogu smatrati vjerodostojnom ispravom jer potpuno i istinito ne održavaju nastali poslovni događaj prema čl. 66. Općeg poreznog zakona.

20. Dakle, odnos između radnika i poslodavca je ugovorni odnos, na koji se u skladu s prirodom tog ugovora primjenjuju i opći propisi obveznog prava (čl. 6.st.4. ZR), a dužnost izvršenja preuzete ugovorne obveze jedno je od temeljenih načela obveznog prava propisanog odredbom čl. 9. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO). Temeljna je obveza poslodavca u smislu čl. 5. st. 1. ZR radniku dati posao te mu za obavljeni rad isplatiti plaću, a radnik je obavezan prema uputama poslodavca danim u skladu s prirodom i vrstom rada osobno obavljati preuzeti posao.

20.1. U konkretnom slučaju, ugovorom o radu sklopljenim između tužitelja i tuženika 29.ožujka 2013.god. stranke tog ugovora utvrdile su međusobna prava, obveze i odgovornosti. Istim ugovorom ugovorena je tužiteljeva plaća u mjesečnom bruto iznosu od 25.616,57 kn, te je ugovoren i stimulativni dio plaće koji će se isplatiti u visini 5 kuna po toni željeza kojeg poslodavac isporuči kupcima u tekućem mjesecu. Pravo na navedeno iz tog ugovora nije mijenjano ni aneksom ugovora o radu niti novim ugovorom o radu.

20.2. Ugovor o radu dvostrano je obvezni ugovor, koji se može mijenjati samo obostranom voljom stranaka. Tim ugovorom nije bila predviđena nikakva mogućnost umanjenja osnovne plaće tužitelju, i to neovisno o sadržaju tuženikovog Pravilnika o radu. To iz razloga jer u ugovoru o radu navedeno pravo na plaću ne može predstavljati osnovu za umanjenje tužiteljeve plaće prema općim aktima tuženika, jer se ta odredba ugovora o radu ne može tumačiti protivno njenom osnovnom jezičnom smislu.

20.3. Kako odluka tuženika o umanjenju plaće predstavlja jednostrani akt tuženika, to je ista bez pravnog učinka u odnosu na ugovornu odredbu iz čl. 3. ugovora o radu od 29.ožujka 2013., što znači da tužitelju pripada pravo na plaću određeno čl. 3. tog ugovora.

20.4. Osim toga, za istaknuti je kako se prema odredbi članka 7. stavak 3. ZR-a primjenjuje za radnika najpovoljnije pravo, a što je u konkretnom slučaju pravo iz ugovora o radu od 29.ožujka 2013. Stoga tužitelju pripada ona plaća koja je bila ugovorena ugovorom o radu (čl.3. ugovora) i to u iznosu od bruto 25.616,57 kuna mjesečno, a koja za utuženo razdoblje (od 1.travnja 2013. do 14.prosinca 2013.) iznosi 43.422,36 kuna, kako proizlazi i iz vještačenja vještakinje Vlahinić.

21. Glede zahtjeva za isplatom stimulativnog dijela plaće, ovaj sud smatra i taj dio tužbenog zahtjeva osnovanim. Ugovoreno je između parbenih stranaka da stimulativni dio plaće iznosi 5,00 kuna po toni željeza kojeg je poslodavac isporučio kupcima u tekućem mjesecu i isplaćuje se krajem svakog mjeseca zajedno s plaćom. Svjedoci Karlo Pavela i Ante Bekić suglasno iskazuju kako je tužitelj bio aktivan u prodaji u spornom razdoblju tijekom 2013. i kako se radilo vrhunskom menadžeru koji je kvalitetno odrađivao svoj posao te da sve što je tuženik proizveo da je i prodao pod njegovim vodstvom. I svjedok Čović je bio u doticaju s tužiteljem vezano za robu koju im je nudio kao voditelj prodaje tuženika. Iskaze ovih svjedoka sud prihvaća kao iskrene, logične i objektivne, jer o odlučujućim činjenicama su dali neposredno

uvjerljiv iskaz, a isti nisu zainteresirani za ovaj postupak pa im ovaj sud vjeruje, a u skladu i s drugim provedenim dokazima, posebice iskazom samog tužitelja koji je iskazao kako je na sve načine nastojao pronalaziti kupce proizvoda tuženika.

21.1. Neutemeljene su tvrdnje tuženika da je stimulativni dio plaće bio namijenjen samo za prodaju željeza novim kupcima, a ne postojećim, a to iz razloga jer tvrtki, u financijskoj situaciji u kakvoj je bila tijekom 2013. godine i s obzirom na tržišnu ne konkurentnost, poslovni uspjeh je bilo i zadržavanje postojećih kupaca, a u čemu je tužitelj za vrijeme svoga rada uspijevaao koliko je mogao uzevši u obzir okolnosti u kojima je tvrtka tuženika radila, kako je to i sam tužitelj iskazao. Osim toga, iz sadržaja ugovora o radu proizlazi da tužitelj ima pravo na stimulativni dio plaće koji iznosi 5 kn po toni željeza kojeg je poslodavac isporučio kupcima u tekućem mjesecu, dakle nije ugovoreno da se odnosi samo na nove kupce, a da se isplata stimulativnog dijela plaće odnosila na sve kupce, a ne samo nove kupce koje bi tužitelj pronašao nesumnjivo proizlazi i iz iskaza tužitelja.

21.2. Vještakinja Vlahinić je utvrdila u svom nalazu i mišljenju kako je ukupna isporučena količina u tonama željeza, odnosno gredica i žice rebro u periodu od 1. travnja 2013. od 31. listopada 2013. iznosila 47035,814 tona, vrijednost isporučene robe 152.765.893,00 kn, što prema izračunu plaće iznosi 235.179,07 kuna s pripadajućim doprinosima porezom, prirezom i zateznim kamatama. Stoga tužitelja, sukladno ugovornim odredbama, pripada bruto plaća vezana za stimulativni dio plaće za period od 1.travnja 2013. do 14.prosinca 2013. u ukupnom iznosu od 235.179,07 kuna.

22. Glede osnovanosti zahtjeva za isplatom dnevnica i troškova koje tužitelj potražuje po osnovi poslovnih putovanja (za iznos od 8.000,00 kn), ovaj sud taj dio tužbenog zahtjeva smatra neosnovanim. Naime, pregledom putnih naloga i dokumenata na kojima tužitelj zasniva svoj zahtjev, sud pronalazi kako ista nisu potpisana od strane podnositelja i od strane naredbodavca pa samim time isti ne mogu ni biti pravno valjani. Vještakinja Vlahinić mišljenja je kako predmetni putni nalozi za prilog nemaju račune za noćenje, cestarinu, reprezentaciju, parkiranje i sl. na temelju kojih je napravljen obračun putnog naloga pa se isti ne smatraju vjerodostojnom ispravom jer potpuno i istinito ne odražavaju nastali poslovni događaj.

23. Imajući u vidu prednje, ovaj sud smatra osnovanim zahtjev za utvrđenjem osnovanom tražbine prvog višeg isplatnog reda tužitelja u ukupnom iznosu od 245.558,74 kn, dok je u preostalom dijelu, preko iznosa od 245.558,74 do iznosa od 253.558,74 (za iznos od 8.000,00 kn), potraživanje neosnovano i valjalo ga je odbiti i odlučiti kao u točki I izreke presude.

24. Odluka o parbenom trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 5. i članka 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 25/13. , 89/14. i 70/19 - drugdje u tekstu ZPP-a), te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 69/93., 87/93., 16/94., 11/96., 91/04., 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15., dalje Tarifa).

Naime, tužitelju, koji po ocjeni ovog suda nije u neznatnom dijelu uspio (tužitelj je uspio 100 % u osnovu, te 97 % u visini, odnosno ukupno 98,5 %), a za koji dio po

ocjeni ovog suda nije ni nastao poseban trošak, pripada trošak u cijelosti i to: za sastav tužbe 500 bodova, za sastav podnesaka od 19. prosinca 2014., 3. ožujka 2015., 26.veljače 2016. i 14. rujna 2016. po 500 bodova, od 17.siječnja 2020. i 11.rujna 2020. po 25 bodova, za pristup na ročište 20.listopada 2014., 19. ožujka 2015., 20.lipnja 2017., 9. siječnja 2019., 5. ožujka 2019., 13. siječnja 2021. i 16. veljače 2022. po 500 bodova, od 19.siječnja 2015., 10.studenoga 2016., 15. studenoga 2017., 9.travnja 2018., 19.studenoga 2018. po 125 bodova, od 19.studenoga 2015., 21.rujna 2017. i 1.ožujka 2021. po 250 bodova, što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn iznosi 74.250,00 kn, na ime sudske pristojbe na presudu iznos od 2.886,00 kn, te na ime troškova financijsko-knjigovodstvenog vještačenja iznos od 6.000,00 kn, ukupno iznos od 83.136,00 kn. Tužitelju nisu priznati troškovi pristupa na ročište od 22.ožujka 2018. jer tog ročišta nije ni bilo, a nisu mu priznati ni troškovi sastava podnesaka od 18.listopada 2014. i 9. siječnja 2019., jer su predani na ročištu od 20.listopada 2014., odnosno 9.siječnja 2019., od 23. ožujka 2015. i 14. svibnja 2015., jer nisu bili bitni ni nužni za postupak, a od 14. rujna 2016., jer je dva puta predan isti podnesak od tog datuma.

U Splitu 4. travnja 2022.

S U T K I N J A

KATICA BOJČIĆ VIDOVIĆ

NAPUTAK O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu u roku od 15 dana od primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda, u 3 (tri) primjerka.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **eb308-e8ed9**

Kontrolni broj: **0411e-40dc2-220eb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=KATICA BOJČIĆ VIDOVIĆ, L=SPLIT, O=OPĆINSKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.